

Szent Ambrus püspök

Ádventi homíliája

Az időben, midőn Jeruzsálemhez közeledett az Úr, elkülde két tanítványt, mondván: „Menjete a helységbe, mely előttetek vagyon, és mindjárt találtok egy megkötött számárvehet, melyen még ember nem ült; oldjátok el és vezessétek ide nekem. És ha valaki szól nektek, mondjátok, hogy az Úrnak szüksége vagyon rá.” Eloldván a számárvehét, elvezeték Jézushoz, és rájatevén ruháikat, őt ráülteték. Némelyek leteríték ruháikat az úton, mások meg gallyakat vagdalának a fákról, és az útra szórák. Akik pedig követék, kiáltozának: „Hozsánna, áldott, ki az Úr nevében jó. Áldott a mi atyánk, Dávid országa. Hozsánna a magasságban. Dávid fia, könyörülj rajtunk!” (Szent Máté ev. 21,1–3.7–9)

Szépen megy föl az Úr, elhagyván a zsidókat, és a pogányok érzéseibe készülvén költözni, a templomba, mert ez amaz igaz templom, ahol nem betű szerint, hanem lélekben imádják az Urat. Ez Istennek ama temploma, mely a hit rendjére, s nem a kövek alapozására épült. Elvesznek tehát, akik gyűlölik, kiválasztatnak, akik szeretni fogják. És azért ment az Olajfák hegyére, hogy friss olajágakat plántáljon az alázatosság erényében, melyeknek anyja ő, aki fön-
tebb van, Jeruzsálem. E hegyen ama mennyei földműves munkálkodik, hogy az Úr házába plántáltatván mindnyájan egyenként mondhassák: „Én pedig mint termő olajfa az Úrnak házában.”

És talán maga a hegy is Krisztus. Hiszen ki más hozhatná ilyen termését az olajfáknak, melyek nem a bogyók bőségétől, hanem a termő nemzetek lelki teljességétől hajolnak meg? Ő az, aki által fölme gyünk, és akihez fölme gyünk. Ő az ajtó, ő az út, amely megnyílik és amely megnyit; amelyen zörgetnek a belépők és amelyet imádnak az érdemesek. Tehát a helységben volt, és meg volt kötve a számár a vemhével: nem lehetett eloldani, csak az Úr parancsára. Eloldja egy apostoli kéz: ilyen tett, ilyen élet, ilyen kegyelem. Légy ilyen te is, hogy eloldhasd a megkötötteket!

Most vizsgáljuk meg, kik voltak azok, akik, bűnük lelepleződván, a paradicsomból kivettettek, a helységbe lettek száműzve. És meglátod, hogy akiket a halál elűzött, azokat hogyan hívja vissza az élet. És azért olvasunk Máténál szamarat és vemhet, hogy mivel két emberben mindkét nem száműzött lett, a két állatban mindkét nem visszahívassék. Ott tehát a számmal mintegy Évát példázta mint a bűn anyját, itt pedig a vemhével a pogányok népének általánosságát fejezte ki, és ezért ültetik őt a számár vemhére. És helyes, hogy olyanra, amelyen még senki nem ült, mert senki Krisztus előtt a pogányok népeit nem hívta az Egyházba. Sőt Márknál így áll: „Melyen senki ember nem ült még.”

Ford. Földváry Miklós